

Troyat: CUKROVÁ HORA

Kapitola štvrtá: Nedotkutelný

Oko sa mi pekne vyfarbilo - bielko som mal krvavé a okolie oka skoro čierne. Samozrejme že si to na rannom nástupe hneď všetci všimli. Inštruktori nechápavo pozreli na Igora, no ten sa len usmial a pokrčil plecami.

Martin ma zavolať bokom: „Ostaneš na ubytovni, budeš tam robiť rajóny. Dôrazne ťa upozorňujem, aby si dával pozor na umyvárni, je tam klzká podlaha, nechcem, aby si utrpel nejaký ďalší úraz.“ Povedal to tak dôrazne, že mi hneď došlo, aká je oficiálna verzia môjho monokla. „Budeš sa hlásiť u slúžiaceho inštruktora. Dnes je to Dušan a Ernest. Oni ťa zamestnajú,“ povedal prísne, niečo si zapísal na papier, ktorý mal na čiernych kancelárskych doskách a venoval sa nastúpeným chovancom.

Hlavou mi prebehlo veľa myšlienok, chcel som niečo povedať, no už nebolo komu. Rozbehol som sa do ubytovne. Spomalil som na schodisku, skontroloval som, či som riadne ustrojený - ako vieš, Dušan si na to potrpel - a bolo mi jasné, že si určite na mne niečo nájde, aby ma mohlo zdrbať. Pred dverami ich izby som sa ešte raz celý prezrel, či mám tričko v trenkách, či mi nerobí niekde faldy, či mám vtiahnuté ponožky, či mám gumu od trenírok až na pupku a podobné chuťovky, ktoré si Dušan rád všímal. Nesmelo som zaklopal. Z vnútra bolo počuť rozhovor, no nerozumel som, čo hovoria. Po hodnej chvíli som zaklopal znova, ráznejšie.

Dvere sa rozleteli. „Čo máš také dôležité, že to nemôže počkať?!“ osopil sa na mňa Ernest, ktorý otvoril a postavil sa priamo pred mňa!

„Pán inštruktor,“ oslovil som ho a mekotajúc som sa snažil vysvetliť dôvod môjho príchodu.

„Ako to stojíš? Ako máš tie šnúrky? Kde máš tie ruky?“ vychrlil na mňa Dušan, sediaci v izbe za stolom.

Rýchlo som si kľakol a snažil som sa zastrčiť šnúрку z tenisky pod jazyk, aby netrčala.

„Daj si dvadsať!“ A bolo to tu! Dušan nezaprel svoju povest’.

Už som ani nevstával a tak, ako som kľáčal, som zaujal polohu, aby som mohol robiť kľuky. Počítal som si sám. Po skončení som sa postavil a poďakoval za zlepšovanie mojej telesnej kondície.

„Čo chceš?“ zavrčal na mňa Ernest.

Vysvetlil som, na čo ma tam poslali.

„Výborne! Vypucuješ záchody. Choď si narobiť mazlák. Prídem ti to skontrolovať,“ zabuchol mi dvere pred nosom.

Prebehol mi mráz po chrbte. Už som sa videl, ako týmto budem tráviť celý deň. Mazlák je mazľavé mydlo. Mali sme ho v ubytovni na umývanie, dostávali sme ho vo vedrách. Bola to hnusná, mazľavá hnedozelená pasta. Stačilo ho dať do vedra s trochou vody, poriadne rozšľahať záchodovou kefou a peny bolo toľko, že by sa za ňu nehanbila ani hasičská cisterna. Univerzálne čistiadlo na všetko! Ešte aj prať sa ním dalo. Všetci sme vedeli, že tam treba toho mydla dať veľmi málo. Penou sa vydrhla podlaha, zotrelo sa to mokrou handrou a bol pokoj. Inštruktori nám radi upratovanie spríjemnili tak, že toho mydla dali podstatne viac, a potom bolo to zotieranie podlahy nekonečné. Aj po desiatom zotretí bola podlaha stále klzká a penila, preto sme mazlák brali ako veľmi, veľmi zlú vec a všemožne sme sa snažili, aby nám inštruktori pri upratovaní neasistovali. Narobil som si teda do vedra penu. Mazláku som si dal trocha viac ako stačilo, dúfal som, že to bude stačiť aj Ernestovi. Dala sa z toho vyšľahať pena tvrdá ako šľahačka! Keď si ju z vedra vyklopil, držalo to tvar vedra ešte veľmi dlho. Ale takú hustú penu som si nespravil. Veril som, že to

bude stačiť.

Raňajky mi doniesol Kamil. Bol celý vytešený, že môžeme byť chvíľu sami. Veľmi sa vždy zaujímal o to, ako mi je, mal potrebu sa ma stále dotýkať a hladiť ma. Donútil ma zjesť tie raňajky, aj keď som na rybaciú pomazánku nemal vôbec chuť. Doniesol mi aj pomaranč, čo s niekým vykšeftoval. Najradšej by ma objal a ostal na mne prilepený. Dozvedel som sa, že všetci budeme chodiť budovať cestu k novému pavilónu, ktorý sa má zanedlho začať stavať na konci pozemku pod Cukrovou Horou. Na ubytovni ostane len zabezpečovačka, pár chovancov a dvaja inštruktori. Odchádzať sa bude vždy ráno po raňajkách a vracat' sa budeme až pred večerou. Mňa vybrali do zabezpečovacej skupiny. Kamil mi to oznámil tak radostne, akoby vybrali jeho samého. „Už musím ísť,“ pobožkal ma. „Uvidíme sa večer,“ pohladil ma po pleci na rozlúčku.

„Tak čo, máš to? Nejak dlho sa s tým serieš! Ukáž to! To, čo to má byť?! To je málo! Chceš ma ojebávať?!“ vybehol Ernest na mňa, nestihol som sa ani postaviť, len som preglgol posledný kus chleba s pomazánkou. Vytrhol mi záchodovú kefu z ruky, ponoril ju do vedra z mazlákom a nabral riadnu guču, že nebolo vidieť ani štetiny: „Miešaj!“

Ponoril som kefu do peny a šľahal, ako keď sa robí sneh z bielok na bábovku. Ernest ma poháňal. Pena už bola tak hustá, že kefa v nej nechávala diery.

„Teraz je to dobré,“ spokojne sa usmial, „zober si šúrovák a makaj! Za hodinu ťa prídem skontrolovať, nech to máš hotové! Nebudeš sa tu zajebávať!“ Dvihol vedro, rozmachol sa ním a všetku penu mi rozliol po podlahe. „Pekne to pozbieraš handrou, žiadna hadica!“ Potom spokojne odišiel.

Šúrovák bola veľká tvrdá kefa na palici. Dobré sa ním čistili podlahy, všetky škáry, kachličky, dlažby, parkety, schody, betón a asfalt na nástupišti, keď si niekto zmyslel, že je špinavý. Dal som si riadne záležať. Každú dláždicu som vydrhol zvlášť, rovnako aj všetky škáry medzi dlaždicami, kachličky na žľabe pisoára, záchodové misy, nezabudol som na škáry medzi nožičkami zásten a podlahy. Potom prišla tá horšia časť - stieranie peny. Napustil som si plné vedro vody, namočil v ňom handru, dobre ju vyžmýkal, prehodil som ju cez šúrovák a tlačil ho pred sebou. Robil som pred sebou pruhy ako rolba - od steny k stene. Zakaždým som handru dobre vypláhol, niekoľkokrát vodu z vedra vylial a tak dookola, no stále bola podlaha klzká a penila. Skúšal som, či nebudem zanechávať pruhy ako kosačka na futbalovom trávniku v prípade, že budem meniť smer utierania, ale žiaden estetický efekt z toho nebol. Začal som robiť slimáka – od stredu podlahy, tlačil som šúrovák pred sebou do kruhu a postupne zväčšoval vzdialenosť od stredu. Neuvedomil som si, ako ubieha čas.

Vyrušil ma Ernest, stojaci vo dverách. Vôbec som nezaregistroval, kedy prišiel. „Ty máš čas sa hrať?!“ zakričal na mňa.

Ostal som stáť ako obarený.

„Daj sem ten šúrovák!“ prikázal mi.

Podal som mu porisko.

Zlostne mi ho vytrhol z ruky. Otočil ho kefou ku mne a priložil mi pred tvár: „Zober si handru a budeš to zotierať na kolenách, aby si nemal čas na somariny. Idem na obed, keď sa vrátim, nech to je hotové, lebo to budeš utierať vlastným ksichtom!“

Stiahol som večeť z násady a kľakol som si k vedru.

Ernest hodil šúrovák do kúta k metlám a tresol dverami.

Vedel som, že to nestihnem. Dvakrát som vymenil vodu vo vedre ale mydla bolo na podlahe stále veľmi veľa. Začal som poškuľovať na hadicu, pripevnenú na kohútik k stene. Možno to s ňou stihnem, preblysko mi hlavou a viac som nečakal. Pustil som vodu, vzal som z kúta metlu a začal som vodu zmetať ku kanálu v strede. Pena upchávala diery a začala sa tam kopiť. Ťahal som hadicu po zemi aby som sa vodou dostal do každého kúta miestnosti a metlou som ju vzápätí sťahoval. Občas som postriekal penu na kanáli, aby spľasla - pritisol som hadicu tesne k mriežke, aby prúd vody prečistil odtok – a trochu to pomohlo. Potom som handrou postieral penu do vedra. Hadicu som stočil na miesto práve včas.

Vo chvíli, keď som vylieval vedro so špinavou vodou do výlevky, vstúpil Ernest. Zaiste sa tešil, ako si ma podá, ale bol sklamaný. „Ty si to vystriekal hadicou napriek môjmu zákazu?!“ opýtal sa

výhražne.

„Nie, pán inštruktor, vytrel som to handrou,“ klamal som mu priamo do očí.

„Prečo potom nemáš mokré kolená?“ nachytil ma.

„Utíral som to v predklone,“ zahapkal som, ale to už som vedel, že ma dostal.

„Zaujímavé, že hadica je celá mokrá! Neobjebávaj ma! Pýtam sa ťa naposledy! Použil si hadicu napriek môjmu zákazu?“ Znelo to veľmi výhražne.

Teraz nastala presne tá chvíľa, v ktorej ten, kto prvý prehovorí, prehral. No mňa už usvedčovalo aj čoraz dlhšie mlčanie. To ticho bolo ohlušujúce. Počul som, ako mi krv preteká ušami. Nevydržal som to: „Vystriekal som to hadicou.“ Priznal som sa a sklopil som zrak.

Ernest podrástol o pol metra. Začal to celé komentovať, ako to presne vedel a ako on takých hajzlov pozná, a že jeho nik neobjebe! Hučal o tom, koľko on už toho preskákaval a ako pozná všetky finty a my sme idioti bez fantázie, lebo nevieme vymyslieť nič nové, a kde sme boli vtedy, keď on už tu dávno bol a všetko poznal a podobné žvasty.

Ale vymyslel mi trest, ktorý som naozaj nečakal. Bolo to poriadne bolestivé a ešte viac ponižujúce. Prikázal mi vyzliecť sa donaha, predkloniť sa a rozťahnuť polky. Pustil vodu do hadice a voľný striekajúci koniec mi narval do zadku. Musel som nahlas počítat' do desať, a až tak hadicu vytiahol. Musel som to v sebe držať - nesmeli to zo mňa vytriecť bez dovolenia. Prikázal mi rozkročiť sa, dať si ruky za hlavu a urobiť tridsať drepov. Po absolvovaní tejto procedúry mi dovolil vyprázdniť sa do záchodovej misy. Zopakovalo sa to niekoľko krát. Pri napĺňaní som musel počítat' ešte do pätnásť, potom do dvadsať, do dvadsaťpäť a nakoniec do tridsať. Počet drepov sa tiež zvyšoval: päťdesiat, sedemdesiat, sto... Myslel som, že prasknem, na posledný krát po sto drepoch ma nechal čupieť a po chvíli ma nechal sto drepov ešte raz zopakovať. Až potom mi dovolil vyprázdniť črevá. Išla zo mňa čistá voda, klepal som sa od zimy, zadok ma ešte bolel ako mi ho Igor vymrdal a k tomu ešte takáto tortúra, spotený som bol všade a nohy sa mi podlamovali.

Dovolil sa mi obliecť, no ešte so mnou neskončil. Prikázal mi prísť za ním do izby. Tam som sa znovu musel vyzliecť donaha. Ernest Dušanovi farbisto vykresľoval, akého nehorázneho podvodného zločinu som sa dopustil. Obaja sa zhodli na tom, že z dôvodu zrušenia trestu smrti mi ho udeliť nemôžu, ale ubezpečili ma, že trest, ktorý pre mňa majú, bude oveľa horší a že budem ľutovať, že ma nemôžu popraviť.

Z tenisiek som si musel vybrať šnúrky a nimi mi podviazali vajcia tak pevne, že som ich mal po chvíli úplne modré. Vieš si predstaviť, ako ma to bolelo, keď mi ich včera Igor riadne nakopal. V nálade podväzovania mi podviazali aj bradavky hrubou ostrou niťou, pričom som schytil pár faciek, lebo sa im to podarilo, až keď mi bradavky poriadne ponat'ahovali. Jasný že som pri tom kňučal, pretože to hrozne bolelo, a tak mi napchali trenky do úst, aby som ich nerušil. Na zlepšenie mojej telesnej kondície mi prikázali cvičiť pyramídu: jeden drep, jeden klik, jedna sklápačka; dva kliky, dva drepy, dve sklápačky... a takto až po desať, a potom zase naspäť: od desať po jedna. Fučal som ako nadržaný bizón, lebo sa mi s trenírkami v ústach naozaj zle dýchalo, čo ich samozrejme veľmi rušilo. Pri cvičení poslednej serie som už bol tak zmorený, že som sa pri cvičení drepu nezdržal a prdol som si. Nato som sa dozvedel, aké som nevďačné prasa a našraubovali mi do zadku žiarovku, aby mi ho utesnili. Keďže som to celé flákal a nebol som vďačný, že sa mi tak venujú, udelili mi výprask.

Aby som si nemyslel, že nemajú charakter, nechali ma odpočinúť - mohol som pol hodinu oddychovať v kúte, kľáčiac na drevenom ramienku na šaty s vystretými rukami, na ktorých som mal trstenicu. Keby mi nespadla, dostal by som len 25 na zadok, ale keďže si ničoho nevážim, samozrejme že mi spadla, a tak som dostal ešte i 20 cez chodidlá.

To som už omdlel. Prebrali ma fackami. Pokarhali ma, že to zaiste od hladu, lebo som vynechal obed, ale ubezpečili ma, že o chvíľu bude večera. Preskúšali ma aj z základných poriadkov, pričom vždy, keď som dost' rýchlo nereagoval na ich otázky, mi trénovali brušné svaly tak, že mi do brucha udierali päšťou a bodovali, kedy mi trafili solár.

Z ich starostlivosti ma vyslobodil až Igor, ktorý do izby náhodou vošiel a ukončil to tým, že nemám zabudnúť sa u neho po večernej kontrole hlásiť. Keď som vyšiel na chodbu, počul som, ako po nich ziape. Ernest sa ospravedlňoval, že to zle pochopili - mysleli si, že ma poslal na ubytovňu kvôli

tomu, aby mi dali riadne zabrať, lebo včera so mnou nebol spokojný. Začul som ešte, že som vybratý ako nedotknuteľný, a že si neželá, aby sa niečo také niekedy opakovalo, lebo z toho vyvodí dôsledky.

Viac som už nepočul. Vošiel som do našej izby, schúlil sa do rohu na zem k posteli (lebo cez deň sme si na posteľ nesmeli ani sadnúť) a odmotal som si šnúрку z vajec a nite z bradaviek. Bolelo ešte viac ako keď som to tam mal. Až som zaskučal. Takto zmorený som tam zaspal.

Zobudili ma až chalani, keď prišli z večere. Každý chcel vedieť, čo sa mi prihodilo. Nechcelo sa mi o tom rozprávať. „Podme fajčiť,“ natiahol som ruku ku Kamilovi, aby mi pomohol vstať. Videl som na ňom, že zúri. Ukľudňoval som ho, že som v poriadku, ale videl, že v poriadku nie som. Všetko som mu vyrozprával. Najradšej by všetkým rozbil huby. Ja som musel ešte utešovať jeho. „Čo si dnes nakreslil?“ snažil som sa ho rozptýliť.

Kamil všade so sebou nosil malý skicár, kde si len čo mal chvíľu voľno kreslil. Kreslil kone, oči, uši, ruky, tváre aj postavy, krajinky, hrady... Často kreslil len tak, z hlavy, no keď ho niečo zaujalo rád kreslil aj to, čo vidí. „Somariny,“ odpovedal spurne.

„Ukáž, chcem tie somariny vidieť,“ zasmial som sa.

Vytiahol z vrecka skicár, stiahnutý gumkou a otvoril ho. Boli tam lopaty a krompáče, nahádzané na kope, fúrik plný kamenia, naskladané drevené hranoly a dosky, pracovná topánka, ale aj postavy: chalan v tráve, skupina chovancov kopajúcich jarok...

„To je malý Samo, ako spí,“ zasmial som sa, „a s otvorenými ústami! Dobre si ho vystihol, hlavne tú jeho veľkú sprostú hlavu. Mohol si mu tam prikresliť poriadnu mäsiarku, ako mu letí do tej smradľavej papule!“

Už sa smial aj on.

„Kedy nakreslíš mňa?“ podpichol som ho.

„Teba kresliť nebudem, minul by som celú ceruzu na ten tvoj hrozný monokel,“ smial sa.

Dal som mu rukou okolo krku kravatu a zatlačil som. „Toto odvoláš a druhou rukou som ho chytil za nos.“

„Prestaň!“ bránil sa. „Postrapatíš mi účes.“

Smiali sme sa. Pustil som ho. Obaja sme boli ostrihaní skoro dohola.

„Teba som si nakreslil už dávno,“ otvoril notes niekde v strede. Na dvojstránke som bol ja, ležiaci ako z fotky a úplne nahý.

Zobral som mu skicár z ruky. „To si kedy? Veď sa vôbec nepodobám,“ podpichol som, „mám oveľa krajšieho vtáka!“

Kamil sa na mňa zahľadel a zasnene povedal: „to je pravda, v skutočnosti si oveľa krajší celý.“

„Daj mi ten obrázok,“ naliehal som.

„Ten ti veru nedám, toto som nakreslil po tom, čo som ťa prvý krát zazrel v sprche, keď sme sem prišli.“

„Ty si bol v tej sprche? Vôbec som si ťa tam nevšimol.“

„Tak díky,“ poznamenal naoko urazene.

Takto sme sa ešte chvíľu doberali a bolo nám skvelo. Úplne som zabudol, že ma bolí celé telo a že ma ešte čaká nepríjemné stretnutie s Igorom. Vietor slabó fúkal a hnal pred sebou po oblohe oblaky a s nimi niekam odišli aj naše starosti.

Igor vo svojej izbe nebol, tak som na neho čakal na chodbe pred dverami. Boleli ma chodidlá, zadok, chrbát, bradavky a najviac asi vajcia. Nevedel som si predstaviť, ako to bude, keď mi ich ešte poriadne zasa nakopne, no držal som sa statočne, hoci som sa radšej ani neopieral, lebo som na tele nemal kúsok miesta, ktorým by sa ešte dalo. Stál som tam v pohove, s rukami za chrbtom, sledujúc dianie na chodbe. Chalani pobehovali sem a tam, kde-tu pleskli dvere, bolo počuť vravu.

„No pod' dnu,“ chytil ma Igor za plece, otvoril dvere svojej izby a vtlačil ma dnu pred sebou.

Za dverami som si hneď kľakol, tak, ako to odo mňa vyžadoval a zahlásil sa želaným spôsobom.

„Vyzleč sa,“ prikázal.

Poslušne som sa rýchlo vyzliekol donaha a znova si kľakol s kolenami od seba, rukami za chrbtom a pohľadom zapichnutým do podlahy.

Počul som, ako rázne vykročil smerom ku mne.

Zavrel som oči a čakal som, že dostanem kopačku do vajec rovno z rozbehu.

Igor sa ale predou mnou zastavil, chytil ma za bradu a tlačil ju hore. „Postav sa,“ prikázal mi.

Rýchlo som sa postavil, potešený nečakanou zmenou, aby si to náhodou ešte nerozmyslel.

Dôkladne si ma premeral pohľadom, to, čo ho zaujalo, si aj ohmatal. Zaujímali ho hlavne moje boľavé navreté bradavky a opuchnuté vajcia. „Otoč sa,“ prikázal, keď si ma poriadne poprezeral spredu. „Ukáž chodidlá!“

Dvihol som najprv jednu, a potom aj druhú nohu (jasné, že nie súčasne).

„Predkloň sa a rozťahni polky.“

Poslúchol som.

„Nekrváčaš?“

„Nie, pane!“

Trocha sa uspokojil no nasratý bol stále. Otvoril zásuvku na stole a vybral z neho kelímok. „Tu máš túto masť – urýchľuje hojenie. Nech ťa ňou celého natrú... trebárs Kamil. Nechaj si to pôsobiť a aspoň tri dni sa nesprchuj. Len každý večer poriadne natrú a nechaj vstrebať. Budeš v zabezpečovacej skupine kým sa nedáš dokopy. Teraz vypadni! Mám ešte povinnosti.“

Zaváhal som: „Pane?...“

„Tréning vajec preložíme na neskôr.“

„Kto je nedotknuteľný?“ opýtal som sa trúfalo.

Zarazil sa, no v tom mu došlo, že som asi počúval za dverami. Zatlačil pery a rozťahol nozdry. „To radšej ešte ani nechci vedieť,“ znela odpoveď.

Viac som neprovokoval. Rýchlo som sa obliekol a vystrelil odtiaľ ako namydlený. Ani sa mi nesnívalo, že tak dobre obídem.

Hneď som to všetko vyrozprával na záchodoch Kamilovi. Ten bol natešený viac ako ja! Hneď bol akčný a vymenil si posteľ s Rasťom. (To bol chalan, čo spával na posteli podo mnou.) Kamil, ako môj osobný ošetrovateľ, ma takto mohol mať poruke. Nevedel sa dočkať, kedy ma bude natierať. Hneď mi zabavil kelímok s masťou, že to už je jeho starosť. Nahnal ma do sprchy, aby som mu nesmrdel, lebo po natretí sa nebudem môcť sprchovať aspoň tri dni. Sprchoval sa spolu so mnou. Opatrne ma namydľil a umyl mi chrbát a pokračoval všade inde, až som ho musel upozorniť, že nie som ochrnutý, ale len dobitý. Trocha sa urazil, ale len na chvíľku.

Na izbe som si musel ľahnúť na jeho posteľ, aby som sa taký ubolený nemusel štverať na bidlo a aby sa mu lepšie natieralo. Keď chalani videli, aký som dokatovaný, väčšinou ostávali v nemom úžase. Občas niekto utrúsil nejakú poznámku typu „či ma zrazila kosačka“, alebo tak podobne, no to som už ležal na bruchu a Kamil mi opatrne natieral chrbát nachystanou masťou. Príjemne voňala a chladila. Kamil bol veľmi nežný a precízny - nevynechal ani centimeter. Jemne mi vtieral masť do pokožky, zvláštnu pozornosť venoval boľavému zadku a nevynechal ani štrbinu medzi polkami a dierku. Šteklilo to, no zároveň aj vzrušovalo. Pokračoval stehnami a lýtkami a samozrejme doráňanými chodidlami.

Museli sme počkať, kým masť vsiakne, tak som sa nemohlo otočiť. Čakanie vyplnil hladkaním.

Medzitým vyhlásili večierku a zhasli v izbe svetlo. Ešte chvíľu sme tak zotrvali, kým Kamil neuznal, že už sa konečne môžem otočiť. Ležať na chrbte bol pre mňa ale dosť problém. Aj na priek hojivej masti to hrozne bolelo, veď zasa nebola zázračná. Kamil mi natrel aj tvár, zameral sa hlavne na moje opuchnuté oko, pomaly prešiel cez krk k hrudníku, jemne mi krúžil prstom najprv po jednej, a potom aj po druhej bradavke.

Nepovedal by som, že sú boľavé bradavky také vzrušivé - až sa mi z toho postavil. Kamil pomaly postupoval nižšie po bruchu až k rozkroku. Masť naniesol rukou aj na penis a párkrát ho pomaly prehonil, až mi stiahol zo žalúďa predkožku a premastil aj ten. Chcel som mu v tom rukou zabrániť, no chytil mi ju a položil vedľa tela. Opatrne nadvihol miešok a starostlivo ho celý citlivo premazal. Pokračoval stehnami, kolenami až ku končekom prstov.

Znova sa vrátil k mojej hrudi a nežne mi hladil prsia a bradavky, druhou rukou mi chytil penis a pomaly ho začal honiť.

Neviem si predstaviť, čo by nám urobili, keby nás prichytili. Mal som pocit, že všetci v izbe na nás hľadajú, obával som sa, že to nedopadne dobre, no moja túžba, aby sa ma Kamil neprestal dotýkať, bola silnejšia. Dúfal som, že sú všetci tak unavení z dnešného dňa, že hneď všetci zaspali.

Vychutnával som si Kamilovu ruku a snažil sa zabudnúť na to, kde sme.

Nahmatal som Kamilovu nohu, ako sedel vedľa mňa na posteli a začal som ho hladiť po vnútrajšku stehna. Netrvalo dlho a hladiť som ho prestal, len som sa ho pevne chytil a už som aj striekal.

Kamil mi uchopil žalud' pevne dlaňou a zatlačil ho smerom dole. Vystriekal som sa mu do zavretej dlane. Po chvíli mi v penise prestalo pulzovať, Kamil uvoľnil zovretie a ešte chvíľu mi prstom obchádzal žalud' a uzdičku. „Dobrá noc,“ zašepkal.

Nestihol som ani odpovedať a už som spal aj ja.

V Indii sú nedotknuteľní úplne najspodnejšia kasta. Pracujú s odpadom, s mŕtvami, nik im nepodá ani ruku, aby sa od nich nezašpinil. Inde sa označujú nedotknuteľní ako tá najvyššia kasta, ktorej sa nemôže nič stať, pretože na nich nemá nikto dosah. Najprv som si myslel, že nedotknuteľní je ten, kto slúži Igorovi, no jeho reakcia ma zmiatla. Báľ som sa, aj som bol zvedavý. Pri mojom bezzubom šťastí, ktoré keď sa na mňa usmeje, mu nanajvýš vypadne protéza, sa nedá čakať nič dobré.